

ภาคที่สี่

อาณาเขตทางทะเลภายนอกเขตอำนาจของรัฐ

บทที่ 1 ทะเลหลวง (High Seas)

แม้ว่าทะเลจะมีเนื้อที่รวมกันเป็นจำนวนถึง 71 เปอร์เซนต์ของพื้นโลกทั้งหมดตามแต่ในปัจจุบันนี้บริเวณพื้นที่ทะเลจะจำนวนมหาศาล ได้กล้ายมาเป็นอาณาเขตทางทะเลที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจและการครอบครองของรัฐชาติฝ่ายเดียว ดังเช่น น่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขต หรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เป็นต้น ได้มีการสำรวจกันว่าบริเวณพื้นที่ทางทะเลที่ถูกครอบครองโดยรัฐชาติฝ่ายเดียวมีความกว้างประมาณ 35 กิโลเมตร ไม่ได้คิดรวมถึงอาณาเขตทางทะเลของรัฐหมู่เกาะต่าง ๆ ที่สามารถขยายเขตอำนาจทางทะเลของตนเป็นจำนวนมากด้วย อย่างไรก็ตามพื้นที่ทางทะเลที่ไม่ตกอยู่ภายใต้เขตอำนาจและการครอบครองของรัฐชาติฝ่ายเดียวคงเหลืออยู่เป็นจำนวนไม่น้อยเช่นกัน ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวนี้จะมีสถานะเป็นทะเลหลวงรวมทั้งบริเวณหัวน้ำและผิวน้ำที่อยู่เหนือให้ลึกว่าท่ออยู่นอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะด้วย แม้ว่าทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่ในทะเลที่ลึกกว่าจะอยู่ภายใต้ลิขิตอธิบดีอย่างของรัฐชาติฝ่ายเดียว

1.1 ความหมายและขอบเขตของทะเลหลวง

คำว่า "ทะเลหลวง" (High Seas) หมายความถึงบริเวณพื้นที่ทางทะเลที่อยู่นอกเขตอำนาจและการครอบครองของรัฐชาติฝ่ายเดียว โดยที่รัฐทุกประเทศสามารถใช้ประโยชน์จากพื้นที่ทางทะเลส่วนนี้ได้อย่างเสรีอิสระ ทั้งนี้เป็นไปตามหลักเสรีภาพในทะเลหลวงซึ่งยอมรับกันมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้วเพื่อเป็นการป้องกันหรือข้อโต้แย้งในการที่จะไม่ให้รัฐใดอ้างลิขิตครอบครองส่วนหนึ่งส่วนใดของทะเลหลวงได้นั่นเอง

ตามอนุสัญญากรุงเจนิวาว่าด้วยทะเลหลวง ค.ศ. 1958 ได้ให้คำจำกัดความของ "ทะเลหลวง" ไว้ในมาตรา 1 ว่าหมายถึงส่วนทั้งหมดของทะเลซึ่งไม่รวมอยู่ในเขตอำนาจ

อาณาเขตหรือในน่านน้ำภายในของรัฐ จะเห็นได้ว่าจากคำจำกัดความตามอนุสัญญาดังกล่าวนี้ เขตด่อเนื่องและ ให้ล่วงไปจะรวมอยู่ในบริเวณที่เป็นทะเลหลวงด้วยแม้ว่าบรรดาทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่บนให้ล่วงไปจะอยู่ภายนอก แต่ก็ไม่มีการกล่าวถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะแต่อย่างใดเนื่องจากว่า ในขณะนั้นหลักการนี้ยังไม่ได้รับการยอมรับกันโดยทั่วไป

ต่อมาเมื่อมีการประชุมระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขและปรับปรุงกฎหมายทะเลให้ เหมาะสมและ เป็นธรรมต่อสัมคมระหว่างประเทศยังชี้ ให้รับการยอมรับให้เป็นกฎหมาย ทะเลแนวใหม่ขึ้นมาในรูปของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งในส่วน ที่เกี่ยวข้องกับทะเลหลวง ก็ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขให้สอดคล้องกับกฎหมายทะเลแนวใหม่ เช่นเดียวกัน โดยการกำหนดบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับทะเลหลวงไว้ว่า ให้สามารถบังคับใช้ได้กับทะเล ทุกส่วน ยกเว้นแต่ในส่วนของทะเลที่เป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ทะเลอาณาเขต น่านน้ำภายใน ของรัฐนั่นเอง ได้รือน่านน้ำหมุนเวียนของรัฐหมุนเวียน แต่ในการบังคับใช้ตามบทบัญญัตินี้จะไม่ กระทบกับสิ่งเรือภาพต่าง ๆ ของรัฐอื่น ๆ ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะตามที่กำหนดไว้ในเรื่อง ดังกล่าว (CLOS มาตรา 86) ทั้งนี้ทะเลหลวงจะรวมไปถึงทั่วทั้งน้ำและผิวน้ำของเขตให้ล่วงไป ของรัฐ ได้ในส่วนที่มีความกว้างเกินกว่า 200 ไมล์ทะเล ที่เป็นบริเวณที่อยู่นอกเขตเศรษฐกิจ จำเพาะด้วย

1.2 เสรีภาพในทะเลหลวง (Freedom of the High Seas)

แนวความคิดเกี่ยวกับเสรีภาพในทะเลหลวง ได้เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานแล้วตั้งแต่ ช่วงต้นของศตวรรษที่ 17 โดยการริเริ่มของนักนิติศาสตร์ชาวเยอรมันคนชื่อ Hugo Grotius เพื่อ คัดค้านการอ้างสิทธิ์เหนือมหาสมุทรทั้งหลายของโปรตุเกสและสเปนดังที่ได้กล่าวมาแล้วในเรื่อง วิถีทางการของกฎหมายทะเล ทั้งนี้ Grotius ซึ่งต่อมาได้รับการยกย่องว่าเป็นนิตาแห่งกฎหมาย ทะเลได้อ้างเหตุผลว่า ทะเลเป็นสิ่งที่ไม่อาจซื้อขายได้ เพราะเป็นของเหลวที่เคลื่อนย้ายได้จึงไม่ อาจแยกส่วนให้อยู่ภายนอก ได้ทำการอ้างความเป็นเจ้าของโดยมุขย์ได้ เมื่อมันแผ่นดิน ดังนั้นจึงเป็นสิ่ง ที่มุขย์ควรใช้ร่วมกันโดยไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ และตามหลักกฎหมายธรรมชาติแล้วมุขย์ทุกคน สามารถแสวงหาประโยชน์ทุกอย่างจากแผ่นดินได้ ขณะเดียวกันทะเลสามารถครอบคลุมของลึกลงได้

เป็นอย่างตื้ดอย่างการเป็นเครื่องมือหรือเส้นทางคมนาคมทางเรือเพื่อให้รัฐต่าง ๆ ติดต่อไปมาค้าขายระหว่างกันได้ ตั้งนี้การมีสิ่งที่เป็นภาระในทะเลหลวงจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง (มัลลิกานินิจันทร์ 2539, 41-42)

สิ่งที่เป็นภาระในทะเลหลวงได้รับการบัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลหลวง ค.ศ. 1968 มาตรา 2 ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ดังต่อไปนี้

ทะเลหลวงเปิดให้แก่ชาติทั้งปวง ไม่มีรัฐใดอาจอ้างลิขิตี่จะทำให้ส่วนหนึ่งส่วนใดของทะเลหลวงตกอยู่ในอธิปไตยของตนได้ สิ่งที่เป็นภาระในทะเลหลวงจะใช้ได้ภายใต้เงื่อนไขที่ว่างไว้ในอนุสัญญาและในกฎเกณฑ์อื่น ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศ นอกจากในประการอื่นแล้ว สิ่งที่เป็นภาระในทะเลหลวงทั้งสำหรับรัฐชายฝั่งและรัฐที่ไม่ใช้รัฐชายฝั่งประกอบด้วย

1. เส้นทางในการเดินเรือ
2. เส้นทางในการปะรำง
3. เส้นทางที่จะวางสายเคเบิลและท่อไปทะเล
4. เส้นทางที่จะบินเหนือทะเลหลวง

เส้นทางเหล่านี้และอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับนั้นถือทั่วไปโดยหลักของกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐทั้งปวงจะต้องใช้โดยคำนึงถึงความสมควรถึงผลประโยชน์ของรัฐอื่นในการใช้เส้นทางแห่งทะเลหลวงของรัฐเหล่านั้น

ต่อมาเมื่อได้มีการยอมรับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้มีการปรับปรุงในเรื่องเกี่ยวกับเส้นทางในทะเลหลวงให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. ทะเลหลวงเปิดให้แก่ชาติทั้งปวง ไม่ว่ารัฐชายฝั่ง (coastal states) หรือรัฐไร้ฝั่ง (landlocked states) ยอมมีสิ่งที่เป็นภาระในทะเลหลวงภายใต้เงื่อนไขที่ว่างไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้และกฎเกณฑ์อื่นของกฎหมายระหว่างประเทศ นอกจากในประการอื่นแล้วเส้นทางแห่งทะเลหลวงของรัฐต่าง ๆ ประกอบด้วย

- (a) เส้นทางในการเดินเรือ (freedom of navigation)
- (b) เส้นทางในการบิน (freedom of overflight)

(c) เสรีภาพในการวางสายเคเบิลและท่อได้ทะเล (freedom to lay submarine cables and pipelines)

(d) เสรีภาพในการปั่นงา (freedom of fishing)

(e) เสรีภาพในการสร้างเกาะเทียมและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ ตามที่กฎหมายระหว่างประเทศอนุญาตไว้ (freedom to construct artificial islands and other installations)

(f) เสรีภาพในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ (freedom of scientific research)

เสรีภาพแห่งทะเลต่าง ๆ นี้รู้สึกปวงจะต้องใช้โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐอื่นในการใช้เสรีภาพแห่งทะเลตัวย รวมทั้งคำนึงถึงสิทธิในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ใน "บริเวณน้ำ" (the Area) ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ (CLOS มาตรา 87)

2. ทะเลต่าง ๆ ไม่สามารถใช้เพื่อวัตถุประสงค์แห่งการใช้อำนาจสันติเท่านั้น (CLOS มาตรา 88)

3. ไม่มีรัฐใดสามารถอ้างถึงความชอบธรรมใด ๆ เพื่อครอบครองส่วนหนึ่งส่วนใดของทะเลต่าง ๆ ให้ตอกย้ำโดยอ้างจากอธิปไตยของตนได้ (CLOS มาตรา 89)

4. รัฐต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรัฐชายฝั่งหรือรัฐไร้ฝั่งก็ตามมีสิทธิในการเดินเรือในทะเลต่าง ๆ ซึ่งซักซ้อมชาติของตนได้ (CLOS มาตรา 90)

จะเห็นได้ว่า โดยทั่วไปแล้วสาระสำคัญเกี่ยวกับเสรีภาพในทะเลต่าง ๆ ที่ส่องฉบับนี้ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เว้นแต่ว่ามีการเพิ่มเติมเสรีภาพในการใช้ทะเลต่าง ๆ ขึ้นมาอีก 2 ประการคือเสรีภาพในการสร้างเกาะเทียมและสิ่งก่อสร้างอื่นตามที่กฎหมายระหว่างประเทศได้อนุญาตไว้ และเสรีภาพในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ รวมทั้งได้มีการกำหนดว่าใน การใช้เสรีภาพของรัฐต่าง ๆ ในบริเวณน้ำ (the Area) ด้วย ซึ่งเป็นหลักการ ภายใต้ระบบกฎหมายที่เกิดขึ้นมาใหม่ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ดังจะได้กล่าวต่อไป

1.2.1 เสร์วิสในการเดินเรือ (freedom of navigation) เป็นเสร์วิสในการใช้ทางเดินล่วงที่ยอมรับกันมาตั้งแต่สมัยแรกเริ่มของการมีกฎหมายทางเดินเรือในท้องทะเลที่เดียว โดยที่ไม่ว่ารัฐชาติผู้ใดหรือรัฐใดฝ่ายใดตามสามารถมีเสร์วิสในการเดินเรือในท้องทะเลเดินล่วงได้อย่างเท่าเทียมกัน (CLOS มาตรา 90) ทั้งนี้รัฐจะเป็นผู้กำหนดเงื่อนไขในการให้สัญชาติแก่เรือที่จดทะเบียนในรัฐตน หรือเรือที่มีลิขิตว่าใช้ธงชาติของรัฐตน โดยที่ตามปกติแล้วเรือที่มีลิขิตธงของรัฐใดยอมถือสัญชาติรัฐนั้น แต่ต้องปรากฏว่ามีความเกี่ยวพันกันอย่างแท้จริง ระหว่างรัฐและเรือที่ได้สัญชาติของรัฐนั้น ซึ่งจะมีการออกเอกสารประจำเรือที่ตนให้สัญชาติตัวย (CLOS มาตรา 91)

เรือที่ถือสัญชาติของรัฐใดยอมได้รับความคุ้มครองจากรัฐนั้นและในขณะเดียวกันจะอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐนั้น เช่นกัน ทั้งนี้เรือจะต้องมีเนียงสัญชาติเดียวเท่านั้น เว้นแต่ว่าจะมีการตกลงไว้อย่างชัดแจ้งในสันธิสัญญาระหว่างประเทศหรือเป็นไปตามอนุสัญญาฉบับนี้ หากว่าการที่เรือได้ซักของรัฐสองรัฐหรือมากกว่าเพื่อเหตุผลของความสัมภារณ์ทางการติดตาม เรือนั้นไม่อาจที่จะอ้างความคุ้มครองจากรัฐใด ๆ ได้ และจะถือว่าเป็นเรือที่ได้สัญชาติ (CLOS มาตรา 92) ซึ่งในการเดินทางจากตุรกีด้วยเรือรบของรัฐได้ (CLOS มาตรา 110 ข้อ d) ทั้งนี้เว้นแต่จะเป็นเรือที่ใช้ในกิจการขององค์การสหประชาชาติหรือองค์การชำนาญศิษย์ต่าง ๆ ของสหประชาชาติและองค์การพลังงานปานามาโดยระหว่างประเทศซึ่งซักขององค์การนั้น ๆ (CLOS มาตรา 93) สำหรับเรือที่เรือของรัฐที่ใช้ในราชการซึ่งไม่มีลักษณะของการให้บริการเชิงพาณิชย์ ขณะแล่นอยู่ในทะเลเดินล่วงจะได้รับความคุ้มกันอย่างสมบูรณ์ (complete immunity) จากเขตอำนาจของรัฐใด ๆ นอกเหนือไปจากรัฐเจ้าของซึ่ง (CLOS มาตรา 95 และ 96)

1.2.2 เสร์วิสในการบินผ่าน (freedom of overflight) การเดินของอากาศยานไม่ว่าจะเป็นอากาศยานขนหรืออากาศยานพาณิชย์ตาม ย่อมมีเสร์วิสในการบินผ่านเหนือบริเวณทะเลเดินล่วงได้ แต่ถ้าเป็นอากาศยานพาณิชย์เรือนจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการบินพาณิชย์เรือนระหว่างประเทศ ค.ศ. 1944 ด้วย โดยมีองค์กรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนี้คือองค์การการบินพาณิชย์เรือนระหว่างประเทศ (International Civil

Aviation Organization หรือ ICAO) ส่วนอากาศยานบนหรืออากาศยานของรัฐจะต้องปฏิบัติการโดยคำนึงถึงความปลอดภัยตลอดเวลา

1.2.3 เสรีภาพในการวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเล (freedom to lay submarine cables and pipelines) เพื่อประโยชน์ในการสื่อสารและการขนส่งน้ำมันหรือก๊าซธรรมชาติ อนุสัญญาสนับประชารัฐว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 อนุญาตให้รัฐต่าง ๆ สามารถที่จะวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลแม้ม้ว่าจะอยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือใกล้กับปะวงรัฐชายฝั่งก็ตาม โดยมีเงื่อนไขเพียงว่าการกำหนดเส้นทางในการวางสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเลต้องได้รับความยินยอมจากรัฐชายฝั่งก่อน และจะต้องใช้ความระมัดระวังตามสมควรถึงสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเลที่วางอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องไม่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุหรือขัดขวางต่อการวางหรือการนำร่องรักษาสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลที่มีอยู่แล้วนั้น (CLOS มาตรา 79)

ส่วนในบริเวณทะเลของรัฐทุกรัฐได้วันการยืนยันถึงเสรีภาพในการวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลนั้นเดินท้องทะเลซึ่งอยู่ติดกับก้าไปจากใกล้กับ แต่ให้อนุโญติใช้ข้อกำหนดตามมาตรา 79 วรรค 5 ดังกล่าวข้างต้นในเรื่องที่ว่าจะต้องใช้ความระมัดระวังตามสมควรถึงสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลที่มีอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลนั้นจะต้องไม่เป็นการขัดขวางต่อการนำร่องรักษาสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลที่วางอยู่แล้วนั้น (CLOS มาตรา 112)

อย่างไรก็ตามรัฐทุกรัฐจะต้องออกกฎหมายหรือข้อบังคับที่จำเป็นเพื่อกำหนดถึงความผิดของการทำให้สายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเลเสียหายหรือแตกหักโดยเรื่องซึ่งข้อห้องของตนหรือบุคคลที่อยู่ภายใต้อำนาจของตน ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม อันก่อให้เกิดลักษณะที่การสื่อสารทางโทรเลขหรือโทรศัพท์ขาดตอนหรือถูกขัดขวาง หรือในลักษณะทำนองเดียวกันกับท่อใต้ทะเล หรือสายไฟฟ้าแรงสูง จะต้องถูกลงโทษ ทั้งนี้ยกเว้นแต่กรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นเนื่องจากมาตรการที่กระทำด้วยความจำเป็นและสมเหตุผลเพื่อป้องกันชีวิตบุคคลหรือเรือ (CLOS มาตรา 113)

1.2.4 เสรีภาพในการประมง (freedom of fishing) รัฐทุกรัฐย่อมมีเสรีภาพในการประมงในทะเลล้วนอย่างเท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นรัฐชาติผึ้งหรือรัฐไวร์ฟังก์ตามแต่การให้เสรีภาพ เช่นว่ามีห้าอยกันวันดังนี้

(ก) ถ้ามีแผนการเพื่อตามสนธิสัญญากำหนดไว้

(b) หากว่าก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ รวมทั้งผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิเหนืออันดับสัตว์น้ำทางประเพณีเช่นเดียวกันที่อยู่ทั้งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งและเขตทะเลหลวง ซึ่งถ้าเป็นกรณีเช่นนี้รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงเพื่อจับสัตว์น้ำทางประเพณีกล่าว ซึ่งถ้าเป็นกรณีเช่นนี้รัฐชายฝั่งและรัฐที่ทำการประมงเพื่อจับสัตว์น้ำทางประเพณีดังกล่าวในทะเลหลวง ต้องทำความตกลงกันไม่ว่าโดยตรงหรือโดยผ่านองค์กรระหว่างประเทศ เช่นมาตราการที่จำเป็นในการอนรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำนั้น

(c) การทำประมงในทะเลหลวงของรัฐต่าง ๆ จะต้องปฏิบัติตาม辦法นักดูแลชีวภาพที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากร่มีชีวิตของทะเลหลวง (CLOS มาตรฐาน 116)

ນາກັນຢູ່ຕີ້ງກໍາທັດເກື່ອງວັນນາທີຂອງຮັງຕ່າງ ທີ່ກໍາກຳການປະມົງໃນ
ກະເລຂລວງ ຈະຕົ້ງຮ່ວມມືອັກນີ້ດໍາເນີນການໄຫ້ມີມາຕຽກການທີ່ຈໍາເປັນຕ່ອງການອຸ່ນຮັກຍໍກວັນຍາກຮີມ
ຊື່ວິຕີໃນກະເລຂລວງ (CLOS ມາຕຣາ 117) ໂດຍໄຫ້ຮັງກໍາກຳການປະມົງໃນບໍລິເວລາເຕີຍວັນຍອງ

ทະເລດລວງຈະຕ້ອງຮ່ວມມືອກັນເພື່ອກຳທັນຄົມາດຕະກາຣກທີ່ຈໍາເປັນໃນກາຣອນຸຮັກຍໍແລະຈັດກາຣທັນພຍາກທີ່ມີສິ່ວິດ ກັ້ງນີ້ຮັບອາຈັນສັດວິນ້າໜີດເດືອກັນຫຼືດ້າງໜີດກັນໃນບົຣິເວລ່າເດືອກັນນີ້ຈະຕ້ອງກຳທັນຄົມາດຕະກາຣກກັນຮ່າງຮັບຮູ້ທີ່ເກີ່ວຂ້ອງໂດຍຄຳນີ້ຄົ່ນມາດຕະກາຣກທີ່ຈໍາເປັນເພື່ອກາຣອນຸຮັກຍໍທັນພຍາກທີ່ມີສິ່ວິດຕ້ວຍຮັບຮູ້ເລັ້ນ້ອາຈັດຕັ້ງອົງຄົກຮ່ວມມືກາງປະມາຈະດັບກຸມົມົກາດຫຼືອນຸມົມົກາດຂຶ້ນດາມຄວາມເໝາະລົມກີໄດ້ (CLOS ມາຕາຮາ 118)

ສໍາຫັກກາຣອນຸຮັກຍໍທັນພຍາກທີ່ມີສິ່ວິດໃນທະເລດລວງນີ້ ຈະຕ້ອງມີກາຣພິຈາລະນາເພື່ອກຳທັນຄົມປົມມາແຂອງສັດວິນ້າທີ່ອາຈັນໄດ້ (allowable catch) ແລະມາດຕະກາຣກເນື້ອກາຣອນຸຮັກຍໍທີ່ມີສິ່ວິດອື່ນ ທ່ານໃນທະເລດລວງ ກັ້ງນີ້ເນື້ອວັດຖຸປະສົງໃນກາຣຄົງໄວ້ຫຼືດີນີ້ຜູ້ປະຊາກັນຮູ້ສັດວິນ້າໃຫ້ອໍຍ່ໃນຮະດັບທີ່ສາມາຄະຈະໃຫ້ຜົດຜລິຕອຍໆ່າງສູງສຸດໄດ້ (maximum sustainable yield) ໂດຍພິຈາລະນາດົງປັຈຍັດ້ານລົ່ງແວດລ້ອມແລະເສ່ຽງຮູ້ກົງທີ່ເກີ່ວຂ້ອງ ຮວມທັງຄວາມຕ້ອງກາຣົເສ່ອງປະເທດກຳລັງພັນນາ ແລະ ໂດຍຄຳນີ້ດົງແນບແຜນຂອງກາຣປະມາຈະ (fishing patterns) ກາຣພື້ນພາອາສີຍ້ຳຍື່ງກັນແລະກັນຂອງມວລສັດວິນ້າ (interdependence of stocks) ແລະມາດຮຽນຂັ້ນດໍາຮ່ວງປະເທດທີ່ເສັນອະນະກັນ ໂດຍກ່າວໄປໄໜວ່າຈະໃນຮະດັບອຸນຸມົມົກາດ ກຸມົມົກາດຫຼືອຮະດັບໂລກ ອຍ່າງໄຮກ້ຕາມຮັບຮູ້ຕ່າງ ທ່ານທີ່ເກີ່ວຂ້ອງໃນກາຣກຳທັນຄົມາດຕະກາຣກຕ່າງ ທ່ານເພື່ອກາຣອນຸຮັກຍໍນີ້ຈະຕ້ອງໄຟກ່ອໃຫ້ເກີດກາຣເລືອກປົງປັດໃໄໜວ່າຈະເປັນຮູ້ແນບຂອງຂົ້ນກຳທັນທີ່ໂຮງແນວກາງປົງປັດຕົກຕໍ່ຕາມຕ່ອ່າວປະມາຈະຂອງຮັບຮູ້ໄດ້ (CLOS ມາຕາຮາ 119)

1.2.5 ເສົ່າການໃນກາຣສ້າງເກາະເຖິມແລະລົ່ງກ່ອສ້າງອື່ນ ທ່ານ (freedom to construct artificial islands and other installations) ເສົ່າການໃນກາຣສ້າງເກາະເຖິມແລະລົ່ງກ່ອສ້າງອື່ນ ທ່ານໃນທະເລດລວງນີ້ຈະຕ້ອງດຳເນີນກາຣກາຍໃຫ້ທັກເກົດທີ່ອົງກຸ່ມໝາຍຮ່ວງປະເທດຊື່ງເປັນໄປຕາມນານັ້ນຕີໃນກາດທີ່ 6 ຜົ່ນວ່າດ້ວຍໄທລ່ກວົປ່າທັງອຸນຸລັ້ມໝາສຫ-ປະຊາຊາຕີວ່າດ້ວຍກຸ່ມໝາຍທະເລ ດ.ສ.1982 ໂດຍເນັບອຍ່າງຍິ່ງໃນສ່ວນທີ່ເກີ່ວກັນກາຣສ້າງເກາະເຖິມແລະລົ່ງກ່ອສ້າງອື່ນ ທ່ານໃນເຂດໄທລ່ກວົປ່າຕາມມາຕາຮາ 80 ຜົ່ນຮະນຸໃຫ້ນານັ້ນຕີໃຫ້ທັງມາຕາຮາ 80 ຜົ່ນວ່າດ້ວຍເຮືອງເດືອກັນໃນເຂດເສ່ຽງຮູ້ກົງຈຳເພາະມານັ້ນຕັ້ນໃຊ້ໂດຍອຸ່ນໂລນ

1.2.6 เสรีภาพในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ (freedom of scientific research) รัฐธรรมูตไม่ว่าจะดังอยู่ในเขตภูมิศาสตร์ใดก็ตาม รวมทั้งองค์กรระหว่างประเทศ ต่าง ๆ ยอมมีเสรีภาพที่จะดำเนินการสำรวจวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเลในบริเวณทั่งน้ำนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งได้ (CLOS มาตรา 257)

สำหรับการสำรวจวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเลที่จะกระทำการในแหล่งที่มาที่ต้องการอนุญาตให้ทำการสำรวจวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเลที่จะกระทำการในแหล่งที่อยู่นอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งนั้น รัฐหรือองค์กรการระหว่างประเทศย่อมมีเสรีภาพที่จะดำเนินการໄດ้ โดยที่รัฐชายฝั่งอาจเป็นผู้ประกาศกำหนดเขตที่สามารถให้ทำการสำรวจวิจัยทางวิทยาศาสตร์ได้ (CLOS มาตรา 246(6))

1.3 เขตอำนาจของรัฐในทะเลเอ虏ง

1.3.1 สิทธิในการเข้าตรวจสอบ (Right of visit) จากการที่เรือของทุกรัฐมีเสรีภาพในการเดินเรือในทะเลเอ虏งโดยเสมอภาคกัน ไม่ว่าจะเป็นเรือที่ซักซ้อมของรัฐชายฝั่งหรือรัฐ ไร้ฝั่ง ก็ตามย่อมถือลัญชาติของรัฐนั้น และจะอยู่ภายใต้เขตอำนาจและการควบคุมของรัฐเจ้าของหง ดังนั้นปัญหาอาจเกิดขึ้นได้หากว่าไม่มีกฎหมายที่ให้สามารถมั่งคับใช้ในทะเลเอ虏งโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย หรือการกระทำที่ละเมิดต่องุญามายระหว่างประเทศ ดังนั้นจึงมีการกำหนดกฎหมายที่ไว้ในอนุสัญญากรุงเจนัวว่าด้วยทะเลเอ虏ง ค.ศ. 1958 ซึ่งกำหนดวิธีการของสิทธิในการเข้าตรวจสอบเพื่อช่วยในการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยในทะเลเอ虏ง และได้มีการปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้ (CLOS มาตรา 110)

เงื่อนไขในการเข้าทำการอันเป็นการแทรกแซงอันลึกลับเนื่องมาจากอำนาจซึ่งได้ให้ไว้ตามสนธิสัญญาเรือชนหรืออากาศยานทางทหาร หรือเรือ หรืออากาศยานอื่นซึ่งมีเครื่องหมายอย่างชัดแจ้งว่าเป็นเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในราชการของรัฐบาล ย่อมมีสิทธิที่จะขอเข้าตรวจสอบ (right of visit) เพื่อดำเนินการตรวจสอบหรือยึดเรือต่างชาติในทะเลเอ虏งได้ (ยกเว้นในกรณีของเรือซึ่งได้รับความคุ้มกันอย่างสมบูรณ์ซึ่งได้แก่ เรือขนของต่างชาติ หรือเรือของรัฐอันที่ใช้ในราชการโดยเฉพาะซึ่งมิได้มีลักษณะของการให้บริการเชิง

พานิชย์แต่อย่างใด) หากว่าเรื่อรวมมีเหตุอันสมควรให้ส่งสัญญาเรือต่างชาติกล่าวได้กระทำการดังต่อไปนี้

1. เรือนี้ได้กระทำการอันเป็นโจรลัด ซึ่งการกระทำอย่างใดถือว่าเป็นโจรลัดได้มีคำจำกัดความดังนี้คือ

(a) การกระทำใด ๆ อันมิชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะโดยใช้กำลังหรือกักขังหรือกระทำการใดเป็นการบัลลังส่วน ซึ่งกระทำเพื่อวัตถุประสงค์ในทางส่วนตัว โดยลูกเรือหรือผู้โดยสารของเรือเอกชน หรืออาสาศยาณเอกชน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายต่อเรือหรืออาสาศยาณลำอื่น หรือต่อบุคคล หรือทรัพย์สินในเรือหรืออาสาศยาณ เช่นวันนี้ในทะเลหลวง หรือบริเวณที่อยู่นอกเขตอำนาจของรัฐใด ๆ

(b) กระทำการใด ๆ โดยสมควรใจเพื่อเข้าร่วมปฏิบัติการของเรือหรืออาสาศยาณโดยทราบถึงข้อเท็จจริงว่าปฏิบัติการ เช่นวันนี้ทำให้เรือหรืออาสาศยาณนั้นมีการกระทำอันเป็นโจรลัด

(c) กระทำการใด ๆ โดยเจตนาเพื่อยุ่งหรืออำนวยความสะดวกต่อการกระทำดังที่ได้ระบุไว้ในข้อ a และ b ดังกล่าวข้างต้นนี้ (CLOS มาตรา 101)

หากว่าการกระทำการอันเป็นโจรลัดตามข้อ 1 นี้เป็นการกระทำโดยเรือหรือเรือของรัฐบาล หรืออาสาศยาณของรัฐบาลที่ลูกเรือได้ก่อการกบฏและเข้าควบคุมเรือหรืออาสาศยาณเช่นวันนี้ ให้ถือเมื่อหนึ่งว่าเป็นการกระทำโดยเรือหรืออาสาศยาณของเอกชน (CLOS มาตรา 102) ส่วนการที่เรือหรืออาสาศยาณจะถือว่าเป็นเรือหรืออาสาศยาณโจรลัดนั้นต่อเมื่อบุคคลที่มีอำนาจควบคุมได้เจตนาใช้เรือหรืออาสาศยาณนั้นเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งดังที่กำหนดไว้ตามข้อ 1 และให้บังคับใช้เช่นเดียวกับกรณีที่เรือหรืออาสาศยาณนั้นโดยจะถือว่าเป็นเรือหรืออาสาศยาณโจรลัด ทราบเท่าที่อยู่ภายใต้การควบคุมของบุคคลซึ่งมีความผิดในการกระทำอันเป็นโจรลัด (CLOS มาตรา 103)

ในทะเลหลวงหรือบริเวณใดก็ตามที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจของรัฐ รัฐทุกรัฐอาจทำการยึดเรือหรืออาสาศยาณโจรลัด หรือเรือหรืออาสาศยาณซึ่งถูกยึดไปจาก การกระทำอันเป็นโจรลัด และอยู่ภายใต้การควบคุมของโจรลัดและสามารถจับกุมบุคคลและยึดทรัพย์สินในเรือนี้ได้ ศาลของรัฐซึ่งดำเนินการยึดอาจวินิจฉัยโทษที่จะลงและยังอาจกำหนด

การที่จะต้องกระทำเกี่ยวกับเรื่อง อากาศศรยา หรือกรดจิตต์ด้วย ทั้งนี้ภายในบังคับแห่งสิทธิของ
รัฐที่สามชั้นกระทำการโดยสุจริต (CLOS มาตรา 105)

ในการปฏิบัติการยึดเรือ หรืออากาศศรยา โดยมีข้อสงสัยว่า เป็นโจรลัด
นั้นได้กระทำไปโดยไม่มีเหตุผลเพียงพอ รัฐซึ่งทำการยึดจะต้องรับผิดชอบต่อรัฐซึ่งเรือ หรือ
อากาศศร yan นั้นมีลักษณะล้ำหรับความสูญเสียหรือความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการยึดนั้น
(CLOS มาตรา 106) และการยึดเพราะเหตุแห่งการโจรลัดอาจกระทำได้แต่โดยเรื่อรวม
หรืออากาศศร yan ทหารหรือเรือหรืออากาศศร yan อื่นที่ใช้ในราชการของรัฐบาลซึ่งได้รับมอบอำนาจ
เพื่อการนั้น (CLOS มาตรา 107) อย่างไรก็ตามเรือหรืออากาศศร yan อาจยังคงรักษาลักษณะ
ของตนได้ แม้ว่าจะได้กล้ายเป็นเรือหรืออากาศศร yan โจรลัดแล้วก็ตาม การรักษาไว้หรือสูญเสีย
เสียลักษณะย่อมกำหนดโดยกฎหมายของรัฐซึ่งเป็นผู้ให้ลักษณะนั้น (CLOS มาตรา 104)

2. เรือนั้นกระทำการค้าทาง จำกัดการที่ระบุให้รัฐทุกรัฐกำหนด
มาตรการอันมีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันและลงโทษการขนส่งยาสีนเรือซึ่งได้รับอนุญาตให้ซักซ่อง
ของตัวและเพื่อป้องกันการใช้ช่องของตนโดยมิชอบด้วยกฎหมายเพื่อจุประสงค์นั้น และการที่
หากลูกได้อาชญาลักษณะเรือไม่ว่าจะซักซ่องใดจะได้เป็นอิสระโดยนัยนั้น (CLOS มาตรา 99) ดังนี้
หากว่าเรื่อรวมหรืออากาศศร yan ทหาร หรือเรือ หรืออากาศศร yan อื่นของรัฐซึ่งใช้ในราชการของ
รัฐบาล มีเหตุอันสมควรให้สัมภัยว่าเรือต่างชาติได้กระทำการดังกล่าวย่อมมีลักษณะที่จะดำเนินการ
เข้าตรวจสอบได้

3. เรือนั้นได้กระทำการออกอากาศในทะเลหลวง โดยไม่ได้รับอนุญาต
ข้อจำกัดนี้ได้เพิ่มเติมขึ้นมาในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งกำหนด
ให้รัฐทุกรัฐร่วมมือกันเพื่อป้องกันการกระทำการออกอากาศโดยไม่ได้รับอนุญาตในทะเลหลวง
โดยมีความหมายรวมถึงการล่วงวิทยุกระจายเสียง หรือแพร่ภาพโทรทัศน์จากเรือหรือล่องติดตั้งได้
ในทะเลหลวงซึ่งมุ่งหมายที่จะให้สาธารณะรับโดยชัดต่อข้อบังคับระหว่างประเทศ แต่ทั้งนี้ไม่
รวมถึงการล่วงลักษณะเพื่อขอความช่วยเหลือ (CLOS มาตรา 109 วรรค 1-2)

บุคคลได้กระทำการดังกล่าวอาจถูกดำเนินคดีโดยศาลของ
(ก) รัฐเจ้าของเรือนั้น
(ข) รัฐซึ่งเป็นที่ดู管 เนื่องของลั่งติดตั้งนั้น

- (ค) รัฐซึ่งบุคคลผู้กระทำการดังกล่าวนี้เป็นบุคคลในชาตินั้น
 (ง) รัฐใดซึ่งสามารถรับการออกอากรคนนี้ได้ (จ) รัฐใดก็ตามที่ได้รับความเดือดร้อนจากคลื่นรบกวนอันเป็นผลมาจากการออกอากรที่ไม่ได้รับอนุญาตนี้

ดังนั้นเรื่องนี้หรือเรื่องของรัฐที่มีเขตอำนาจดังกล่าวข้างต้นนี้มีลักษณะจะขอตรวจตราเรื่องเพื่อตรวจค้น จับกุมบุคคลหรือเรื่อใดหรือยัดอุปกรณ์ที่ทำการออกอากรโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ (CLOS มาตรา 109 มาตรา 3-4)

4. เรื่องนี้ปราศจากลัญชาติ การที่เรื่องนี้หรืออาชญากรรมทางทหารหรือเรื่อหรืออาชญาณอื่น ได้ของรัฐที่ใช้ในราชการ โดยเฉพาะมีลักษณะจะขอตรวจตราเรื่องซึ่งแล่นในทะเลหลวง โดยปราศจากลัญชาติได้ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่เพิ่มขึ้นมาโดยอนุสัญญาฉบับปี ค.ศ. 1982 ทั้งนี้การที่เรื่อได้จะถือลัญชาติของรัฐได้ต้องดำเนินการตามเงื่อนไขที่กำหนดอย่างแน่นอนโดยรัฐที่จะให้ลัญชาติ ซึ่งตามปกติจะกำหนดให้เรื่องนี้จะด้วยนิติธรรมในดินแดนของตนและภารมีลักษณะที่จะซักซ่องของรัฐนั้นและจะต้องปรากฏว่ามีความเกี่ยวพันกันอย่างแท้จริงระหว่างรัฐและเรื่องนี้ด้วย ทั้งนี้จะมีการออกเอกสารประจำเรื่อที่ติดอนุญาตให้ซักซ่องของตน (CLOS มาตรา 91) ดังนั้นเรื่อที่ปราศจากลัญชาติคือเรื่อที่ไม่ได้ดำเนินการดังกล่าว รวมทั้งเรื่องซักซ่องของรัฐสองรัฐหรือมากกว่าเนื่อหาดูผลของความสัมพันธ์ทางการค้าก็ตามให้ก่อว่าเป็นเรื่อที่ปราศจากลัญชาติ เช่นเดียวกัน (CLOS มาตรา 92)

5. เรื่องนี้ แม้ว่าจะซักซ่องด่างชาติ หรือไม่ยอมแสดงชื่อของตน แต่ตามความเป็นจริงแล้วเรื่องนี้มีลักษณะเดียวกับเรื่องนี้หรืออาชญากรรมทางทหารหรือเรื่อหรืออาชญาณอื่นซึ่งมีเครื่องหมายอย่างชัดเจ็บว่าเป็นเรื่อหรืออาชญาณที่ใช้ในราชการของรัฐนั้นอย่างไรก็ตามหากข้อสงสัยในการใช้ลักษณะนี้ตรวจตราเรื่องนี้ปรากฏว่าไม่มีมูล และหากว่าเรื่อซึ่งถูกชนิดตรวจนั้นมิได้กระทำการใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุอันควรแก้ข้อสงสัย เรื่องนี้จะได้รับการทดลองสำหรับความสูญเสียหรือความเสียหายได้ที่อาจก่อให้เกิดขึ้น (CLOS มาตรา 110 วรรค 3)

1.3.2 สิทธิในการไล่ตามติดผัน (Right of hot pursuit) สิทธิการไล่ตามติดผันหรือสิทธิการไล่ติดตามอย่างกระซิบเป็นลักษณะของรัฐชายฝั่งตามกฎหมายระหว่าง

ประเทศในการที่จะพยายามดำเนินการเพื่อบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายภายในของตน ในกรณีที่เรือต่างชาติได้กระทำการความผิดตามกฎหมายภายในหรือข้อบังคับของรัฐชายฝั่งและเรือน้ำท่วมที่นี่เพื่อให้พ้นจากอาณาเขตทางทะเลและเขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง ดังนั้นเรือบนหรืออากาศยานทาง หรือเรืออื่นซึ่งใช้ในราชการของรัฐชายฝั่งที่มีอำนาจหน้าที่สามารถที่จะไล่ตามเรือที่กระทำความผิดนั้นได้ แม้ว่าเรือที่กระทำความผิดนั้นจะแล่นออกไปจากอาณาเขตทางทะเลที่อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐชายฝั่งแล้วก็ตาม

ตามปกติแล้วลิกิติในการไล่ตามติดพันเป็นหลักการที่ใช้ในยามสงบ (Peacetime concept) ซึ่งไม่เกี่ยวกับการล้อมหรือการกระทำอันเป็นปรบปักษ์โดยใช้กำลังทางทหารของรัฐต่าง ๆ แต่อย่างใด และไม่รวมถึงการไล่ติดตามเรือบนหรืออากาศยานทาง อย่างไรก็ตามกฎหมายระหว่างประเทศได้ให้การยอมรับว่าการไล่ตามติดพันนี้เป็นส่วนหนึ่งของลิกิติการรุ่นป้องกันตนของรัฐด้วย ดังนั้นหากว่าการไล่ตามดังกล่าวเมื่อพิจารณาแล้วว่า มีความจำเป็นที่จะต้องกระทำเพื่อรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัยจากการถูกคุกคามด้วยกำลัง เช่น จากเรืออากาศยาน หรืออาวุธจรวดของต่างชาติ เป็นต้น รัฐชายฝั่งก็สามารถที่จะดำเนินการเพื่อป้องกันตนเองได้ (จตุพร วงศ์ทองสรรค์ 2520, 10-11)

หลักเกณฑ์ของลิกิติการไล่ตามติดพัน หรือ right of hot pursuit ได้รับการบัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลหลวง ค.ศ. 1958 มาตรา 23 และ หลักเกณฑ์สำนอง เดียวกันนี้ได้รับการปรับปรุงเพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับหลักการใหม่ที่เกิดขึ้นในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 111 ดังนี้รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การไล่ติดตามเรือต่างชาติอาจกระทำได้เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐชายฝั่งมีเหตุอันสมควรที่จะเชื่อได้ว่าเรือน้ำที่นี่ได้ละเมิดกฎหมายและข้อบังคับของรัฐนั้น การไล่ติดตามเช่นว่านี้จะต้องเริ่มน้ำเมื่อเรือต่างชาติหรือเรือเล็กลำหนึ่ง (boat) ของต่างชาติอยู่ภายใต้อำนาจภายใน น่านน้ำหมู่เกาะ ทะเลอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่องของรัฐที่ไล่ติดตาม และอาจกระทำต่อไปถึงภัยนอกระยะ เนื่องจากเรือต่างชาติที่อยู่ในเขตดังกล่าวมันจะได้รับคำสั่งให้หยุด หรือไม่ แต่เรือที่ออกคำสั่งควรอยู่ในทะเลอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่อง ในกรณีของการไล่ติดตาม

เรือต่างชาติที่อยู่ในเขตต่อเนื่องอาจกระทำได้หากปรากฏว่ามีการละเมิดลิขิตที่กำหนดขึ้นเพื่อความคุ้มครองต่าง ๆ ในเขตต่อเนื่องนั้น

2. สิกซ์ในการໄລ่ตามติดพันนี้ให้บังคับใช้ได้ในกรณี เช่นเดียวกับการละเมิดกฎหมายหรือข้อบังคับของรัฐชาติผู้ซึ่งกำหนดขึ้นโดยสอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งกระทำโดยเรือต่างชาติที่อยู่ภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หรือไฟล์ทวีป รวมทั้งเขตปลอดภัย (safty zone) ซึ่งกำหนดขึ้นรอบ ๆ สิ่งติดตั้งหรือสิ่งก่อสร้างบนไฟล์ทวีปด้วย

3. สิกซ์ในการໄລ่ตามติดพันลืนสุดลงในทันทีที่เรือซึ่งถูกติดตามเข้าสู่ทະเลาณาเขตของประเทศไทยเรือนั้นหรือของรัฐที่สาม

4. การໄລ่ติดตามจะไม่ถือว่าได้เริ่มต้นแล้ว นอกจากเรือที่ติดตามจะได้ทำให้เป็นที่พอใจแก่ตนเอง โดยวิธีที่พึงปฏิบัติได้ เช่นที่อาจมีอยู่ว่า เรือที่ถูกติดตามหรือเรือเล็กลำใดลำหนึ่งของเรือนั้นหรือเรืออย่างอื่นซึ่งทำงานร่วมกันและใช้เรือที่ถูกติดตามเป็นเรือพี่เลี้ยงอยู่ภายใต้ขอบเขตของทະเลาณาเขตหรือภัยในเขตต่อเนื่องแล้วแต่กรณี การติดตามอาจเริ่มต้นได้ต่อเมื่อได้ให้ศักดิ์สูญหรือโสดสัญญาณในระยะห่างจากเรือต่างชาตินั้นจะเห็นหรือได้ยินสัญญาณนั้นได้

5. สิกซ์ในการໄລ่ตามติดพันอาจใช้ได้โดยเด่นทางเรือบนหรืออากาศยานทางหรือเรืออากาศยานอื่นใดของรัฐที่ใช้ในราชการและได้รับมอบอำนาจเพื่อการนั้น ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นเช่นเดียวกับในกรณีที่สิกซ์ໄລ่ตามติดพันนี้ใช้โดยเรือบนหรือเรือของรัฐชาติผู้ซึ่งที่ใช้ในราชการเพื่อการนั้น แต่อากาศยานดังกล่าวที่ออกคำสั่งให้เรือต่างชาตินั้นหยุดต้องໄລ่ตามเรือต่างชาติอย่างจริงจังด้วยตนเองจนกระทั่งเรือหรืออากาศยานอื่นของรัฐชาติผู้ที่อากาศยานนั้นเรียกมาได้มาถึงเพื่อรับช่วงการໄລ่ตามแล้ว เว้นแต่ว่าอากาศยานนั้นสามารถจับกุมเรือต่างชาตินั้นด้วยตนเองได้ การจับกุมเรือภายนอกจะเลาณาเขตโดยอากาศยานซึ่งอ้างเพียงแต่ว่าเห็นเรือต่างชาติกระทำการผิดหรือส่องสัยว่าได้กระทำการผิดเท่านั้นยังไม่ถือว่า

6. ในการที่การใช้สิกซ์ໄລ่ตามติดพันได้กระทำโดยอากาศยานทหารหรืออากาศยานอื่นใดของรัฐที่ใช้ในราชการและได้รับมอบอำนาจเพื่อการนั้น ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นเช่นเดียวกับในกรณีที่สิกซ์ໄລ่ตามติดพันนี้ใช้โดยเรือบนหรือเรือของรัฐชาติผู้ซึ่งที่ใช้ในราชการเพื่อการนั้น แต่อากาศยานดังกล่าวที่ออกคำสั่งให้เรือต่างชาตินั้นหยุดต้องໄລ่ตามเรือต่างชาติอย่างจริงจังด้วยตนเองจนกระทั่งเรือหรืออากาศยานอื่นของรัฐชาติผู้ที่อากาศยานนั้นเรียกมาได้มาถึงเพื่อรับช่วงการໄລ่ตามแล้ว เว้นแต่ว่าอากาศยานนั้นสามารถจับกุมเรือต่างชาตินั้นด้วยตนเองได้ การจับกุมเรือภายนอกจะเลาณาเขตโดยอากาศยานซึ่งอ้างเพียงแต่ว่าเห็นเรือต่างชาติกระทำการผิดหรือส่องสัยว่าได้กระทำการผิดเท่านั้นยังไม่ถือว่า

ເພື່ອພວກເຮົານີ້ມີໄດ້ຄູກສິ່ງໃຫ້ຫຍຸດແລະຄູກໄລ່ຕາມໂດຍອາກະສຍານນີ້ເອງ ທີ່ວ້ອອາກະສຍານ
ທີ່ວ້ອລຳເຈັ້ນເຊີ່ງກຳກັນໄລ່ຕາມຕ່ອງໄປໂດຍໄນ່ຂາດຕອນຂາດຮະຍະ

7. ການເວີຍກັບຮັງໃຫ້ປ່ລ່ອຍເວີຍທີ່ຄູກຈັນກຸມກາຍໃນເຂດຄໍານາຈຂອງຮັບ
ທັນແລະຄູກຄວນຄຸມໄປຢັງເນື້ອງທ່ານອງຮັບນີ້ເພື່ອຄວາມມຸ່ງປະສົງຄົກທີ່ຈະໃຫ້ມີກາລສ່ວນໂດຍ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ມີຄໍານາຈມີອາຈານກະທຳໄດ້ໂດຍເພື່ອອາຄີຍເຫຼຸ້າທີ່ວ່າ ໃນຮະຫວ່າງກາຣເຕີນກາງເວົອນີ້
ໄດ້ຄູກຄວນຄຸມຜ່ານລ່ວນທັນລ່ວນໃດຂອງເຂດເສຣະຮັບກີຈຳເພາະທີ່ວ້ອກເລກລວງ ຄໍາພັດທຶນກາຮັບທີ່
ຈຳເປັນຕົ້ນກະທຳດັ່ງນີ້

8. ໃນກາລທີ່ເວີຍຄູກສິ່ງໃຫ້ຫຍຸດທີ່ວ້ອຄູກຈັນກຸມກາຍນອກກະເລອາດາເຂດໃນ
ພັດທຶນກາຮັບທີ່ໄມ່ອາຈາກທຳໄທກາຮັບໃຊ້ລືກທີ່ໄລ່ຕາມຕິດພັນນີ້ກະທຳໄດ້ໂດຍຫອນ ເວົອນີ້ຈະໄດ້ຮັບການ
ໜົດເໝຍລໍາທຽບຄວາມສູງເລືຍທີ່ວ້ອເລືຍຫາຍອຍ່າງໃດ ຖ້າຈະໄດ້ຮັບຈາກການນີ້

บทที่ 2 บริเวณพื้นที่ (The Area)

จากที่ได้กล่าวมาแล้วในเรื่อง เกี่ยวกับเสรวภาพในทะเลหลวงซึ่งกำหนดให้รัฐกรีก ไม่ว่าจะเป็นรัฐชายฝั่งหรือรัฐไร้ฝั่งก็ตาม ย่อมมีเสรวภาพในการใช้หรือแสวงหาผลประโยชน์จากท้องทะเลได้โดยสมอภาคกัน ไม่ว่าจะเป็นการเดินเรือ การบินผ่าน การวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเล การประมง การสร้างเกาะเทียมและลังติดตั้งอื่น ๆ หรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ (CLOS มาตรา 87) อี่าง ไร้ความอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้มีการกำหนดถึงเสรวภาพในการแสวงหาประโยชน์จากการห้วยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตนั้นดินท้องทะเลหลวงแต่อย่างใด ทั้งนี้เนื่องจากมีหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้เกี่ยวกับการแสวงหาและการใช้ประโยชน์จากการห้วยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในบริเวณดังกล่าวแยกออกจากมาต่างหากนั้นเอง โดยจะอยู่ภายใต้ระบบกฎหมายที่มีลักษณะเฉพาะของตนเอง (ius generis) ดังที่บัญญัติไว้ในภาคที่ 11 แห่งอนุสัญญาดังนี้

2.1 ความหมายและขอบเขตของบริเวณพื้นที่

"บริเวณพื้นที่" หรือ the Area ตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 หมายถึงพื้นดินท้องทะเล (sea-bed) และพื้นมหาสมุทร (ocean floor) รวมทั้งดินใต้ผิวดิน (subsoil) ที่อยู่นอกเขตอันนาจของรัฐซึ่งได้แก่บริเวณนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือใกล้ทวีปของรัฐชายฝั่งในการที่มีความกว้างมากกว่า 200 ไมล์ทะเล โดยที่หัวรัฐธรรมชาติที่อยู่ใน "บริเวณพื้นที่" นี้ถือว่าเป็น "สมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ" (common heritage of mankind) ซึ่งมีการตั้งข้อสังเกตว่าหลักการที่กำหนดไว้นี้ขัดต่อบล็อกเสรวภาพในทะเลหลวงหรือไม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากกลุ่มประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่มีความสามารถในการที่จะนำหัวรัฐธรรมชาติจากบริเวณพื้นที่มามีเป็นประโยชน์ได้

แนวความคิดของบล็อกสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติเริ่มจาก Dr. Arvid Pardo ซึ่งเป็นผู้แทนภาครประจำองค์การสหประชาชาติจากประเทศมอลตา (Malta) ในขณะนั้นได้เสนอต่อที่ประชุมสมมติชน้ำใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติในปี ค.ศ. 1967 โดยมีสาระสำคัญว่า

ผู้เดินทางเลือกภายนอกเชตอำนาจของรัฐควรสงวนไว้เพื่อวัตถุประสงค์ที่มุ่งต่อความสงบสุข โดยเฉพาะและการนำทรัพยากรในบริเวณนี้มาใช้จดต้องกระทำโดยการคำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกันของมวลมนุษย์ และควรได้รับการประกาศว่าบริเวณนี้จะเด้งกล่าวว่าเป็น "สมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ" และควรที่จะมีกลไกระหว่างประเทศที่มีเขตอำนาจหน้าที่เดียวกันที่จะเป็นผู้พิทักษ์รักษาผลประโยชน์เพื่อประเทศทั้งปวง (as a trustee for all countries) (Glassner 1978, 7)

แนวความคิดเกี่ยวกับสมบัติร่วมกันของมนุษยชาตินี้สืบเนื่องมาจากการที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนามีความเห็นว่าประเทศที่พัฒนาแล้วหัน注意力ซึ่งมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมากกว่า หากว่าไม่มีการลงวนทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณนี้จะเด้งกล่าวว่ามีอยู่จำนวนมากนักนั้นเพื่อประโยชน์ร่วมกันของทุกประเทศแล้วก็จะมีแต่เพียงกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วเท่านั้นที่มีความสามารถที่จะแสวงหาและตักตวงผลประโยชน์จากทรัพยากรในบริเวณเด้งกล่าวได้ทั้งๆ ที่เป็นกลุ่มประเทศที่มีสถานะทางเศรษฐกิจที่ได้เปรียบอยู่แล้ว ดังนั้นความพยายามที่จะลดความแตกต่างทางเศรษฐกิจของสังคมระหว่างประเทศระหว่างสองกลุ่มนี้คงจะเป็นไปด้วยความยากลำบากยิ่งขึ้น เพราะว่ากลุ่มประเทศกำลังพัฒนาไม่อยู่ในสภาวะที่จะสามารถแสวงหาและนำทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณนี้ที่ต่างกันล้ำๆ ให้ได้ ซึ่งจากการสำรวจพบว่าบริเวณนี้มีแร่ธาตุที่มีชีวิตจำพวกแมงกานีส นอกคลุลส์ (manganese nodules) มีอยู่ในบริเวณนี้จะเด้งกลุ่มมากนักซึ่งมีลักษณะเป็นก้อนแร่สีดำขนาดต่างๆ กันตั้งแต่เล็กเท่าลูกปิงปองจนถึงใหญ่เท่าลูกฟุตบอล โดยก้อนแร่จะเด้งก้อนไปด้วยแรงกระแทกที่มีความสำคัญทางอุตสาหกรรมมาก เช่น นิคเกิล ทองแดง โคบล็อต และแมงกานีส เป็นต้น นอกจากนี้ในบริเวณนี้ที่ยังประกอบไปด้วยแร่ธาตุอื่นๆ อีกหลายร้อยชนิดที่มีความสำคัญต่อวงการอุตสาหกรรมต่างๆ รวมทั้งน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติตัวอย่าง

จากความอุดมสมบูรณ์ที่เด้งกล่าวของบริเวณนี้เดินทางเลี้ยงมหาสมุทร รวมทั้งเดินได้ผิวดินที่อยู่นอกเขตอำนาจของรัฐดังกล่าว ในการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลครั้งที่สาม กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจึงเสนอให้มีการพิจารณาถึงหลักสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติอย่างจริงจัง โดยเสนอให้กำหนด "บริเวณนี้" และ "ทรัพยากรธรรมชาติ" ในบริเวณนี้เป็นสมบัติร่วมกันของทุกประเทศ ซึ่งนับว่าเป็นประเด็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งใน

การประชุมครั้งนี้โดยมีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางและมีความยุ่งยากมากที่สุดจนกระทั่งในที่สุดได้รับการยอมรับเมื่อว่าจะมีหลายประเทศไม่เห็นด้วยก็ตาม และได้รับการบัญญัติไว้เป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

อนุสัญญาฉบับนี้ได้กำหนดให้ "บริเวณน้ำ" อยู่ภายใต้ระบบอนุญาตที่แยกต่างหากจากส่วนอื่นที่มีลักษณะเฉพาะ เป็นของตนเอง โดยมีการระบุไว้อย่างชัดเจนในบทบัญญัติของภาคที่ 11 แห่งอนุสัญญานี้ว่าให้ขอบเขตของส่วนนี้ไม่ครอบคลุมไปถึงที่ดินทางด้านที่กำกับดูแลนั้น ต่อ "บริเวณน้ำ" เท่านั้น โดยไม่มีผลกระทบต่อการกำหนดไว้ในภาคที่ 6 แห่งอนุสัญญาฉบับเดียวกันนี้ หรือไม่มีผลกระทบต่อความตกลงเพื่อกำกับดูแลให้ล่วงไปกว่าที่มีผู้ที่ได้รับอำนาจหรือประชิดกันซึ่งยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ (CLOS มาตรา 135) นอกจากนี้ข้อกำหนดใดซึ่งเกี่ยวกับบริเวณน้ำไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติตามข้อบังคับหรือลักษณะต่าง ๆ ไม่อาจมีผลกระทบต่อสถานะทางกฎหมายที่มีอยู่ของทั่วทั้งน้ำหรืออากาศเหนือน้ำบริเวณน้ำแต่อย่างใด (CLOS มาตรา 135)

2.2 สมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ (Common heritage of mankind)

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้ระบุไว้อย่างชัดแจ้งว่า "บริเวณน้ำ" และ "ทรัพยากร" ในบริเวณน้ำเป็นสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ (CLOS มาตรา 136) และคำว่า "ทรัพยากร" ได้ให้คำจำกัดความว่าหมายถึงทรัพยากรที่เป็นแร่ในสภาพของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซซึ่งอยู่ในบริเวณน้ำ ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นดินท้องทะเล หรือใต้ผิวดินท้องทะเล เเละก็ตาม รวมทั้งก้อนแร่ธาตุผสมซึ่งเรียกว่าแมงกานีส นอกจุลส์ตัวย ทรัพยากรเหล่านี้เมื่อนำมาจากการวิเคราะห์จะได้รับการอ้างถึงว่าเป็น "สินแร่" (minerals) (CLOS มาตรา 133) ทั้งนี้บทบัญญัติที่เกี่ยวกับสถานะทางกฎหมายของบริเวณน้ำและทรัพยากรได้กำหนดไว้ดังนี้

- ไม่ว่ารัฐใดก็ตามไม่สามารถที่จะอ้างหรือใช้อำนาจอธิปไตยหรือลิขิตอธิปไตยเหนือน้ำหนึ่งส่วนใดของบริเวณน้ำที่หรือทรัพยากรในบริเวณน้ำ และไม่ว่ารัฐบุคคลหรือนิติบุคคลใดก็ตามไม่สามารถที่จะยึดเอас่วนหนึ่งส่วนใดของบริเวณน้ำเป็นของตนหากว่ามีการกระทำดังกล่าวนี้จะไม่ได้รับการรับรองแต่อย่างใด

2. ลิทธิทั้งปวงเห็นอกรับผิดชอบในบริเวณนี้ที่ให้ตอกอยู่แก่มวลมนุษยชาติ ภายใต้การดำเนินการแผนโดย "องค์การ" หรือที่เรียกว่า the Authority ทั้งนี้ไม่สามารถที่จะจำหน่ายจ่ายโอนได้ อย่างไรก็ตามลินแร่ (minerals) ที่นำขึ้นมาจากบริเวณนี้ที่อาจถูกจำหน่ายจ่ายโอนตามหลักเกณฑ์ ข้อบังคับ และวิธีดำเนินการของ the Authority เท่านั้น

3. ไม่ว่ารัฐ บุคคลหรือนิติบุคคลใดก็ตาม ไม่สามารถที่จะอ้าง เข้ายieldถือหรือใช้ ลิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับลินแร่ที่นำขึ้นมาจากการบริเวณนี้ เว้นแต่จะเป็นไปตามข้อกำหนดในภาคที่ 11 แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ มิฉะนั้นแล้วการอ้างการเข้ายieldถือหรือการใช้ลิทธิตั้งกล่าวจะไม่ได้รับ การรับรองแต่อย่างใด (CLOS มาตรา 137)

นอกจากนี้แล้วยัง ได้มีการระบุไว้อย่างชัดเจนอีกว่ากิจกรรมใดที่กระทำใน บริเวณนี้จะต้องเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของมนุษยชาติทั้งปวง โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจะเป็น รัฐที่ตั้งอยู่ในเขตภูมิศาสตร์ใด ทั้งนี้ไม่ว่าจะ เป็นรัฐชายฝั่งหรือรัฐไร่ฝั่งก็ตาม และควรพิจารณา เป็นพิเศษถึงผลประโยชน์และความต้องการของประเทศกำลังพัฒนาและประชาชาติที่ยังไม่ได้รับ เสรีภาพโดยสมบูรณ์หรือสถานะของการปกครองตนเองอันไดซึ่ง ได้รับการรับรอง โดยข้อมูลของ องค์การสหประชาชาติ ทั้งนี้องค์การหรือ the Authority จะต้องเป็นผู้ดำเนินการเพื่อ แบ่งสรรผลประโยชน์ไม่ว่าจะ เป็นด้านการเงินหรือเศรษฐกิจซึ่ง เป็นผลมาจากการดำเนินกิจกรรม ต่าง ๆ ในบริเวณนี้โดยผ่านทางกลไกที่เหมาะสมและตั้งอยู่บนพื้นฐานของการไม่เลือกปฏิบัติ (CLOS มาตรา 140)

อย่างไรก็ตามบริเวณนี้เปิดให้ เป็นอวัตถุประสงค์ในการก่อให้เกิดความสงบสุข โดยเฉพาะของรัฐทั้งปวง ไม่ว่าจะ เป็นรัฐชายฝั่งหรือรัฐไร่ฝั่งก็ตาม โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ หรือก่อให้เกิดผลเสียต่อบกบกัญชาก่อน ให้ระบุไว้ในภาคที่ 11 นี้ (CLOS มาตรา 141) และใน กรณีที่แหล่งทรัพยากรในบริเวณนี้อยู่ต่อเนื่องจากเขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง การดำเนินกิจกรรม ต่าง ๆ ในบริเวณนี้จะต้องคำนึงถึงลิทธิและผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่งดังกล่าวด้วย (CLOS มาตรา 142 วรรค 1) นอกจากนี้ยัง ได้มีการกำหนดถึงเรื่องการส่งเสริมการวิจัยค้นคว้าทาง วิทยาศาสตร์ทางทะเลอันเกี่ยวเนื่องกับบริเวณนี้และทรัพยากร โดยที่การวิจัยค้นคว้าดังกล่าว จะต้องกระทำโดยความมุ่งประสงค์ในการก่อให้เกิดความสงบสุขและเพื่อผลประโยชน์ต่อมวล-

มนุษยชาติทั้งหลาย (CLOS มาตรา 143) ส่วนการถ่ายทอดเทคโนโลยี (transfer of technology) และความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ของบริเวณน้ำไปยังประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายนั้น จะต้องอยู่ในความรับผิดชอบขององค์การหรือ the Authority ที่จะดำเนินการโดยความร่วมมือจากวัสดุสมาชิกเพื่อที่จะกระตุ้นและส่งเสริมเพื่อให้บรรลุช่องวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้จะเป็นผลประโยชน์ร่วมกันของทุกรัฐต่อไปจากการที่ทุกรัฐสามารถที่จะมีส่วนร่วมในการกิจกรรมต่าง ๆ ของบริเวณน้ำนี้จะต้องกระทำโดยคำนึงถึงการป้องกันและรักษาสภาพแวดล้อมทางทะเล รวมทั้งความปลอดภัยของชีวิตมนุษย์ด้วย ทั้งนี้องค์การหรือ the Authority จะต้องกำหนดกฎหมายหรือข้อบังคับที่เหมาะสม รวมทั้งวิธีปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ (CLOS มาตรา 145-146)

2.3 องค์การเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศ (The International Sea-bed Authority)

เพื่อให้บรรลุ宗旨วัตถุประสงค์ของหลักสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จึงได้มีการกำหนดให้จัดตั้งกลไกระหว่างประเทศในลักษณะของ “องค์การ” ขึ้นมาเพื่อกำหนดที่ดำเนินการเกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศในนามของมนุษยชาติทั้งปวง ดังที่เรียกว่า the International Sea-bed Authority หรือเรียกสั้น ๆ ว่า the Authority ทั้งนี้รัฐทุกรัฐที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ถือว่าเป็นสมาชิกขององค์การนี้โดยปริยาย (ipso facto) โดยกำหนดให้ the Authority มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ประเทศ牙买加 ไมก้า (Jamaica) และอาจตั้งสำนักงานที่เป็นศูนย์กลางของภูมิภาคต่าง ๆ ได้ หากว่ามีความจำเป็นต่อการดำเนินการตามที่น่าที่ (CLOS มาตรา 156)

ทั้งนี้โครงสร้างขององค์การเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศ หรือ the Authority จะประกอบไปด้วยองค์กรหลักดังนี้

1. สัมชชา (Assembly)
2. คณะกรรมการ (Council)
3. สำนักงานเลขานุการ (Secretariat)

นอกจากนี้อนุลักษณ์ยังได้กำหนดให้ก่อตั้งองค์กรภายในอิองค์กรหนึ่งของ the Authority โดยเรียกว่า the Enterprise ซึ่งมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยตรงใน "บริเวณนี้" หรืออาจเรียกว่าหน้าที่เป็น "ผู้ประกอบการ" ที่ได้ตั้งจะได้กล่าวต่อไป ขณะเดียวกันอาจมีการก่อตั้งองค์กรย่อยได้หากว่ามีความจำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และในแต่ละองค์กรหลักของ the Authority และ the Enterprise จะต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่ได้รับมอบหมาย (CLOS มาตรา 159)

2.3.1 สัมชชา (Assembly) เป็นองค์กรหลักที่มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 159 และ 160 แห่งอนุลักษณ์สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายพاهะ廖 ค.ศ. 1982 ซึ่งถือว่าเป็นองค์กรที่ใหญ่และสำคัญที่สุดของ the Authority ทั้งนี้สาระสำคัญของอำนาจและหน้าที่ของสัมชชาพอจะสรุปได้ดังนี้

สัมชชาประกอบไปด้วยสมาชิกทั้งหมดของ "องค์กร" หรือ the Authority ซึ่งรัฐสมาชิกสามารถส่งตัวแทนของตนเข้าไปในการประชุมของสัมชชาได้ 1 คน โดยจะมีการประชุมสามัญเป็นประจำทุกปี และอาจมีการร้องขอจากเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิก สัมชชาหรือจากคณะกรรมการ หรือเลขานุการเพื่อเปิดประชุมสามัญพิเศษได้ ในการประชุมทุกครั้งจะมีการเลือกประธานการประชุมโดยสมาชิกจะมีลิขิตออกเสียงหนึ่งเสียงและการลงมติในมื้อหากที่สำคัญจะใช้เสียงข้างมากสองในสามของจำนวนสมาชิกที่มาประชุมและลงคะแนนเสียง นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดอีกหลายประการเกี่ยวกับข้อกำหนดและวิธีการในการประชุมและเงื่อนไขในการที่จะมีการตัดสินใจเพื่อดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องงบประมาณ และปัญหาอันสืบเนื่องมาจากกิจกรรมในบริเวณนี้

สัมชชา เป็นองค์กรหลักองค์กรเดียวของ the Authority ที่ประกอบไปด้วยสมาชิกทั้งหมดโดยถือว่าเป็นองค์กรสูงสุดของ the Authority และมีอำนาจในการที่จะกำหนดนโยบายทั่วไปเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการของ the Authority ได้แต่จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตแห่งความรับผิดชอบตามที่บัญญัติไว้ในอนุลักษณ์ นอกจากนี้สัมชชายังมีอำนาจหน้าที่อื่น ๆ อีกมากมายไม่ว่าจะเป็นการเลือกคณะกรรมการ เลขานุการ กรรมการ

บริหารของ the Enterprise หรือคุณคุณดูแลการดำเนินการต่าง ๆ ของ the Authority โดยรวมและขององค์กรอื่น ๆ เช่นกัน รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ในการจัดสรรงบประมาณต่าง ๆ เพื่อการดำเนินงานของ the Authority อีกมาก จึงนับได้ว่าสมมชชาเป็นองค์กรหลักที่มีบทบาทที่สำคัญยิ่งของ the Authority

2.3.2 คณะกรรมการ (Council) เป็นองค์กรหลักที่มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 161-165 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายแพ่งค.ศ. 1982 โดยมีลักษณะคัญดังต่อไปนี้

คณะกรรมการ ประกอบไปด้วยสมาชิกจำกัดจำนวนโดยจะประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 36 คน ซึ่งได้มีการกำหนดให้เลือกไว้อย่างละ เอียงถึงที่มาของสมาชิกเหล่านี้โดยพิจารณาที่จะเลือกตัวแทนจากกลุ่มประเทศที่มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมต่าง ๆ ของบริเวณที่ให้มากที่สุด เช่น จากกลุ่มผู้บริโภคเรื่องชุดข้าวจากพื้นที่ เนื่องด้วย นอกจากนี้ยังพิจารณาที่จะสร้างความสมดุลย์ในลังคมระหว่างประเทศด้วยการกำหนดให้เลือกสมาชิกบางส่วนจากกลุ่มประเทศลังค์มนิยม กลุ่มประเทศกำลังพัฒนา กลุ่มประเทศที่มีสภาพทางภูมิศาสตร์เสียเปรียบหรือไร้ฝ่าย เนื่องจากมีความต่างในภูมิภาค แต่ละคนจะมีคุณลักษณะที่แตกต่างกัน ของโลก ทั้งนี้สมาชิกของคณะกรรมการแต่ละคนจะมีคุณลักษณะเดียวกันและจะมีการประชุมได้บ่อยครั้งเท่าที่จำเป็นแก่การปฏิบัติภารกิจให้บรรลุจุดมุ่งหมาย อย่างไรก็ตามจะต้องมีการประชุมไม่น้อยกว่าสามครั้งต่อปี จำนวนสมาชิกซึ่งมากสามารถเป็นองค์ประชุมของคณะกรรมการได้และวิธีการลงคะแนนเพื่อเมตตาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้นจะใช้คุณลักษณะเดียวกันไป ทั้งนี้ได้มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนในบทบัญญัติแห่งอนุสัญญา (CLOS มาตรา 161 วรรค 8)

คณะกรรมการถือว่าเป็น "องค์กรบริหาร" (the executive organ) ของ the Authority โดยมีอำนาจในการกำหนดนโยบายเฉพาะ (specific policies) ซึ่งจะต้องเป็นไปโดยสอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับนี้และอยู่ภายใต้อำนาจขององค์กรที่ได้กำหนดขึ้นโดยสมมชชา นอกจากนี้คณะกรรมการยังมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลและประสานงานเพื่อให้การดำเนินการต่าง ๆ เป็นไปตามบทบัญญัติที่กำหนดไว้ภายใต้อำนาจขององค์กรที่ได้กำหนดไว้

the Authority รวมทั้งกำหนดที่เป็นตัวแทนในการทำความตกลงกับสหประชาชาติหรือองค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ ในนามของ the Authority อนุมัติแผนการดำเนินงาน (plan of work) ของโครงการทำเหมืองแร่ต่าง ๆ ในบริเวณพื้นที่ซึ่งเสนอโดย the Enterprise หรือ "ผู้ประกอบการ" ก่อสร้างโดยรวมแล้วคณะกรรมการจะเป็นองค์กรหลักของ the Authority ที่มีอำนาจและหน้าที่ในการดูแลการปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ในบริเวณพื้นที่ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยนั้นเอง

2.3.3 สำนักงานเลขานุการ (Secretariat) เป็นองค์กรหลักที่มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 166-169 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทางเศรษฐกิจและทางการค้า พ.ศ. 1982 โดยมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

สำนักงานเลขานุการ หรือ the Secretariat จะประกอบไปด้วยเลขานุการใหญ่ 1 คนและคณะบุคลากรจำนวนหนึ่งตามที่ the Authority ต้องการ เลขานุการใหญ่จะคัดเลือกโดยสมัชชาให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี จากรายชื่อบุคคลที่เสนอขึ้นมาให้พิจารณาโดยคณะกรรมการและอาจได้รับการคัดเลือกเข้าได้ ทั้งนี้เลขานุการใหญ่จะกำหนดที่เป็นผู้บริหารสูงสุดของ the Authority และมีหน้าที่ในการเข้าร่วมประชุมทุกครั้งของสมัชชา คณะกรรมการ และองค์กรย่อยอื่น ๆ รวมทั้งปฏิบัติภารกิจในการบริหารอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายและจะเป็นผู้นำรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลงานของ the Authority

สถานะของเลขานุการใหญ่และบุคลากรผู้ร่วมงานทั้งหลายถือว่าเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์กรระหว่างประเทศและการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่จะรับผิดชอบโดยตรงต่อ the Authority เท่านั้น รัฐส่วนราชการควรคำนึงถึงบทบาทระหว่างประเทศของของเลขานุการใหญ่และบุคลากรเหล่านี้ และจะต้องไม่กระทำการใดที่มีผลกระทบต่อการดำเนินงานภายในขอบเขตความรับผิดชอบของบุคคลเหล่านี้ด้วย ทั้งนี้เลขานุการใหญ่และบุคคลผู้ร่วมงานได้ไม่อาจที่จะมีผลประโยชน์ทางการเงินใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ อันสืบเนื่องมาจาก การแสวงหาและการใช้ประโยชน์จากบริเวณพื้นที่

2.3.4 ผู้ประกอบการ (Enterprise) นอกจากองค์กรหลักตั้งกล่าวข้างต้น แล้ว "ผู้ประกอบการ" หรือ the Enterprise นับว่าเป็นอีกองค์กรหนึ่งของ the Authority ซึ่งแยกออกมาต่างหากและจะมีหน้าที่ในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะใน "บริเวณพื้นที่" ตามที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งมาตรา 153 วรรค 2 (a) ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1982 ทั้งนี้เพื่อจุดมุ่งหมายในการแสวงหาและนำทรัพยากรธรรมชาติชั้นมาใช้ประโยชน์ในนามของ the Authority ซึ่งมีลักษณะทางกฎหมายเป็นนิติบุคคลระหว่างประเทศ รวมทั้งดำเนินการเกี่ยวกับการขนส่ง กรรมวิธีในการผลิตและการตลาดของสินแร่ที่คันพนจากบริเวณพื้นที่ด้วย

อย่างไรก็ตาม the Enterprise จะต้องดำเนินงานโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาดังนี้ รวมทั้งปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ และวิธีการต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้โดย the Authority นอกจากนี้การดำเนินงานต่าง ๆ ของ the Enterprise จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของนโยบายทั่วไปตามที่กำหนดขึ้นมาโดยสมัชชา และอยู่ภายใต้การควบคุมและดูแลของคณะกรรมการ ทั้งนี้จะได้รับการจัดสรรเงินกองทุนที่อาจจะต้องการเพื่อปฏิบัติภาระกิจดังกล่าวข้างต้นของ the Enterprise รวมทั้งจะได้รับความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ด้วย โดยจะมีสำนักงานหลักที่เป็นศูนย์กลางในการดำเนินธุรกิจ ตั้งอยู่ ณ ที่ทำการของ the Authority (CLOS มาตรา 170)

นอกจาก "ผู้ประกอบการ" หรือ the Enterprise ซึ่งได้รับการกำหนดให้เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในนามของ the Authority ในบริเวณพื้นที่เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของมวลมนุษยชาติแล้ว ยังได้มีการกำหนดอนุญาตให้ผู้มีสิทธิอื่น ๆ สามารถที่จะเข้าไปดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในบริเวณพื้นที่ได้ เช่นกันแต่ผู้มีสิทธิอื่น ๆ นี้จะต้องดำเนินการภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ คือ ต้องกระทำโดยการร่วมมือกับ the Authority ทั้งนี้ผู้มีสิทธิอื่น ๆ ได้แก่

1. รัฐスマชิก
2. ผู้ประกอบการของรัฐスマชิก (state enterprises)
3. นิติบุคคลใดซึ่งมีสัญชาติของรัฐスマชิก หรืออยู่ภายใต้การควบคุม

อย่างสมบูรณ์ของรัฐスマชิก (CLOS มาตรา 153 วรรค 2)

ห้องนี้นโยบายในการแสดงทางการใช้ประโยชน์จากทรัพย์กรในบริเวณนี้ หรือการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของ the Authority จะต้องดำเนินการโดยอยู่บนพื้นฐานของการไม่เลือกปฏิบัติ ห้องนี้รวมถึงการพิจารณาอนุญาตให้ผู้ใดมีโอกาสที่จะเข้าไปดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในบริเวณนี้ด้วย อย่างไรก็ตามควรที่จะพิจารณาเป็นพิเศษถึงกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาห้องหลายและในกลุ่มนี้ควรคำนึงถึงรัฐไว้ผู้แล้วรัฐที่มีสภาพทางกฎหมายคล้ายสากลรัฐเช่นเดียวกัน (CLOS มาตรา 152)

2.4 การจัดระบบเงินทุนขององค์การ (Financial Arrangements of the Authority) ปัญหาของหลัก "สมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ" ใน "บริเวณนี้" นี้ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุดในการประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศที่สาม นอกจากเรื่องของเขตเศรษฐกิจจำเพาะแล้วคงไม่มีปัญหาเรื่องใดที่ได้รับความสนใจและให้ความสำคัญอย่างยิ่งจากสังคมระหว่างประเทศได้มากเท่ากับปัญหานี้ เพราะว่าทุกรัฐมุ่งที่จะปักป้องผลประโยชน์ที่รัฐตุนควรได้รับจากการธรรมชาติในบริเวณนี้ เนื่องจากความต้องการเชิงอำนาจและการควบคุมของรัฐซึ่งมีอยู่อย่างมากมายในบริเวณต่างกล่าว อย่างไรก็ตามในที่สุดหลักสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติก็ได้รับการยอมรับแม้ว่าจะมีมหำอำนาจหลายประเทศไม่เห็นด้วยก็ตาม โดยการกำหนดให้มี "องค์การ" หรือ the Authority เป็นกลไกระหว่างประเทศที่มีหน้าที่ในการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้ในนามของมนุษยชาติทั้งปวง และได้กำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการเงินทุนของ the Authority ไว้ด้วย ห้องนี้เพื่อให้การดำเนินงานของกลไกระหว่างประเทศนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถที่จะบรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้นได้ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ พ.ศ. 1982 กำหนดไว้ว่าที่มาของเงินกองทุนของ the Authority จะได้มาจากแหล่งต่าง ๆ ดังนี้

1. การบริจาคของรัฐสมาชิกของ the Authority โดยใช้วิธีการคำนวณ เช่นเดียวกับขององค์การสหประชาชาติที่ใช้เพื่อกำหนดอัตราส่วนให้รัฐสมาชิกของตนแต่ละรัฐ ว่าควรจะบริจาคจำนวนเท่าใดสำหรับงบประมาณในการดำเนินงานแต่ละปี ห้องนี้นั้นกว่ารายได้ของ the Authority จะมีเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของตน
2. รายได้จากการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในบริเวณนี้

3. รายได้จากเงินกองทุนที่โอนมาจากการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของ the Enterprise

4. เงินจากการยืมภายนอกให้อำนาจของ the Authority ซึ่งกระทำการเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาดังนี้

5. การบริจาคโดยสมัครใจของรัฐสมาชิก หรือจากแหล่งเงินทุนอื่น ๆ

6. รายได้จากการได้รับเงินค่าชดเชยบางกรณีซึ่งได้รับการเสนอแนะจากคณะกรรมการบริการแผนงานทางเศรษฐกิจของคณะกรรมการต่อไป (CLOS มาตรา 171)

ทั้งนี้ในการจัดทำงบประมาณประจำปีเป็นหน้าที่ของ เลขาธิการที่จะรับผิดชอบ ดำเนินการและนำเสนอต่อกคณะกรรมการตัวซึ่งจะทำการตรวจสอบงบประมาณประจำปีที่เสนอขึ้นมาดังนี้ เมื่อคณะกรรมการตัวได้ตรวจสอบแล้วจะนำเสนอต่อมัชชาเพื่อขอความเห็นชอบและอาจมีข้อเสนอแนะ ได้ ๆ ไปด้วยเพื่อเป็นส่วนประกอบในการพิจารณาของมัชชา ก็ได้ ขั้นตอนสุดท้ายมัชชาจะทำการพิจารณาและถ้าเห็นชอบก็จะให้การอนุมัติงบประมาณประจำปีดังกล่าวเพื่อใช้ในการดำเนินงานของ the Authority ต่อไป (CLOS มาตรา 172)

สำหรับการใช้จ่ายของ the Authority นั้นได้มีการกำหนดว่ารายได้จากการบริจาคของรัฐสมาชิกจะต้องจัดทำเป็นบัญชีนิเศษเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานทางด้านบริหารของ the Authority จนกว่าจะมีเงินกองทุนเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายดังกล่าว ซึ่งได้มาจากแหล่งที่มาของรายได้อื่น ๆ ทั้งนี้เงินกองทุนของ the Authority ซึ่งมีมาจากการแหล่งต่าง ๆ นั้นจะต้องนำมาใช้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของการดำเนินการด้านบริหารของ the Authority เป็นลำดับแรก ถ้าหากว่าเงินกองทุนนี้ยังคงเหลืออยู่โดยไม่รวมถึงเงินที่ได้จากการบริจาคของรัฐสมาชิก the Authority อาจนำเงินกองทุนนี้ไปดำเนินการอย่างอื่นได้โดยรวมถึง

1. นำไปดำเนินการแบ่งสรรกันอย่างเป็นธรรมระหว่างรัฐสมาชิกตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้

2. เพื่อจัดสรรถูกใช้จ่ายของผู้ประกอบการหรือ the Enterprise

3. เพื่อช่วยเหลือชดเชยแก่ประเทศกำลังพัฒนาตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ (CLOS มาตรา 173)

จะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ.1982 เป็นใช้บังคับใน "บริเวณพื้นที่" เป็นไปโดยสอดคล้องกับแนวความคิดริเริ่มของ Dr.Arvid Pardo และเป็นผลลัพธ์ของการสนับสนุนของกลุ่มประเทศ กำลังพัฒนาจำนวนมากซึ่งร่วมมือกันผลักดันจนกรุงรัฐแห่งหลัก "สมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ" ได้รับการยอมรับแม้ว่าจะมีกลุ่มประเทศพัฒนาซึ่งมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีพอที่จะแสวงหาและใช้ประโยชน์จากการพัฒนาระบบที่ไม่ได้หลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน เป็นต้น ไม่เห็นด้วยกับหลักการที่จะให้ผู้ดินท้องทะเลที่อยู่นอกเขตอำนาจ และการควบคุมของรัฐรวมทั้งทรัพยากรจากบริเวณดังกล่าวเป็นสมบัติร่วมกันของมนุษยชาติ โดยมีความเห็นว่าการแสวงหาและการนำทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่นอกเขตอำนาจมาใช้เป็นการใช้สิทธิตามหลักสิ่งแวดล้อม

อย่างไรก็ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ ค.ศ.1982 ไม่อนุญาตให้มีการตั้งข้อสงวน (Reservations) (CLOS มาตรา 309) ตั้งนั้นกลุ่มประเทศที่ตัดค้านหลักการตั้งกล่าวแม้ว่าจะเห็นด้วยในหลักการอื่น ๆ ของอนุสัญญานี้เกือบจะทั้งหมดก็ตาม แต่ไม่เห็นด้วยเพียงหลักการซึ่งกำหนดไว้เกี่ยวกับ "บริเวณพื้นที่" เท่านั้น จึงยังคงไม่ได้ให้สัตยบัน្ណแก่อนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาข้อพิพาทระหว่างประเทศอนาคตได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยเป็นผู้อุปโภครายใหญ่ของโลกจากลิ้นแร่ประเภทต่าง ๆ ที่มีอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่อยู่นอกเขตอำนาจและการควบคุมของรัฐซ้ำซากซึ่งนี้

